

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Renáty Lukešové a soudkyň Mgr. Kláry Hrobské a Mgr. Petry Turnovské v právní věci

žalobce: **Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou**, IČO 00408026
sídlem Platnéřská 191/4, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jiřím Davidem, LL. M.
sídlem Kaprova 40/12, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
IČO 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o nahrazení projevu vůle, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 16. 11. 2023, č. j. 18 C 283/2016-196

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. mění tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 32 368 Kč; jinak se v tomto výroku a ve výroku I. potvrzuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení 6 776 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 16. 11. 2023, č. j. 18 C 283/2016-196, rozhodl Okresní soud Praha – západ (dále jen „soud prvního stupně“) tak, že nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobcem dohodu o vydání jiné než zemědělské nemovitosti, uzavřenou dle zákona č. 428/2012 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Řáhová

o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o majetkovém vyrovnání“), a to pozemku parc. č. 758 – vodní plocha v k. ú. a obci Tursko – dále jen „pozemek“ či „předmětný pozemek“ (výrok I.). Výrokem II. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení 28 797,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce. Právně věc kvalifikoval ust. § 1 až § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 10 odst. 1 zákona o majetkovém vyrovnání. Uzavřel, že mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce je oprávněnou osobou dle zákona o majetkovém vyrovnání a žalovaná osobou povinnou. Žalobce utrpěl v rozhodném období majetkovou křivdu, neboť mu byly odňaty nemovitosti bez náhrady. Rovněž nebylo sporu o splnění podmínky včasné a řádné výzvy k vydání předmětného pozemku. Jak bylo účastníky shodně tvrzeno a rovněž podpořeno listinnými důkazy, na pozemku se nachází koryto vodního toku – Turský potok. Pozemek vznikl v rámci pozemkových reforem ze 4 pozemků, které byly všechny v původním vlastnictví žalobce a byly mu za minulého režimu odňaty. Svou výměrou pozemek zhruba odpovídá součtu výměr pozemků, ze kterých vznikl. Celkově z pozemků o rozloze 2 652 m² vznikl pozemek o rozloze 2 847 m², tedy o 195 m² větší. V této souvislosti soud prvního stupně odkázal na vyjádření Státního pozemkového úřadu, který uvedl, že pozemek je nově vzniklý ve smyslu § 3 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, a nahlíží se na něj právně jako na původní majetek, tedy majetek, který byl alespoň část rozhodného období ve vlastnictví žalobce nebo mu příslušel. K otázce zastavenosti pozemku, tedy zda je možné vydat koryto vodního toku, a zároveň, zda je možné vydat koryto vodního toku, které je upraveno, tzn. jsou tam hráze, zpevněné břehy apod., odkázal soud prvního stupně na judikaturu Nejvyššího soudu (dále jen „NS“), konkrétně na rozsudek ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. 28 Cdo 907/2018, a usnesení ze dne 24. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1866/2018. V obou případech NS dospěl k závěru, že takové pozemky je možné v naturální restituci vydat. Nebylo zjištěno a ostatně ani žádnou ze stran tvrzeno, že by předmětný pozemek nemohl být předmětem nahrazení projevu vůle směřujícího k jeho vydání. Překážkou vydání není ani to, že je vlastník vodního koryta v užívání značně limitován veřejnoprávní úpravou (§ 50 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v platném znění (dále jen „vodní zákon“), neboť pozemek může stále do určité míry hospodářsky využívat. Soud prvního stupně se v této souvislosti zabýval i funkční souvislostí pozemku s okolními pozemky, ať již historickou či aktuální, kterou v obou případech nalezl. Uzavřel, že není pochyb o tom, že se jedná o potok vytékající z rybníka a tekoucí dále mezi poli. Žalobce v minulosti vlastnil celé okolí potoka, přičemž některá z polí, mezi kterými potok protéká, vlastní také dnes. Dále dovodil, že povaha pozemku je v průběhu času stejná, což je zjevné nejen z místního šetření, které bylo na místě provedeno v roce 2017, ale i z aktuálních ortofotomap, na kterých je vidět zatrávněný potok mezi poli sloužící mj. k odvodnění okolních pozemků. K námitce žalované, že v rámci pozemkových reforem bylo žalobci vydáno větší množství pozemků, než na které měl nárok, soud prvního stupně konstatoval, že pozemkové úpravy primárně slouží k zajištění smysluplnějšího využití pozemků, a to prostřednictvím zcelování, výměn atd. Účelem tohoto postupu není nahrazovat restituční řízení a z ničeho ani nevyplývá, že by žalovaná k pozemkovým reformám tímto způsobem přistupovala. I kdyby v jiných řízeních bylo vydáno více než mělo, příp. pokud bylo v rámci pozemkových úprav žalobci přiznáno více, než mělo, taková skutečnost nemůže mít vliv na toto řízení a zde řešené pozemky. Rozdíl výměr mezi pozemky, v minulosti náležejícími žalobci, a nově vzniklým pozemkem činí 195 m², a jak sám uvedl Státní pozemkový úřad, v daném případě bilanci pozemků vstupujících do pozemkových úprav ve vztahu k vystupujícím pozemkům nelze jednoznačně provést, lze konstatovat, že nebyla překročena zákonná kritéria, tj. velikost pozemků, jejich cena, vzdálenosti od centrálního bodu pozemkových úprav apod. Ze všech uvedených důvodů tedy bylo žalobě vyhověno. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“).

2. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné odvolání. Uvedla, že řízení o komplexních pozemkových úpravách (dále jen také „KoPÚ“ či „pozemkové úpravy“) bylo zahájeno dne 16. 10. 2006 a časově předcházelo řízení o restitucích dle zákona o majetkovém vyrovnání (účinnost od 1. 1. 2013 s výjimkou dle § 13). Pokud soud prvního stupně vydal žalobci předmětný pozemek, učinil tak v době, kdy již byly KoPÚ ukončeny, a zvýhodnil tak práva jednoho z účastníků KoPÚ na úkor dalších 206 vlastníků půdy v tomto řízení. V řízení o pozemkových úpravách dle z. č. 139/2002 Sb. dochází ke změně majetku ve smyslu fyzickém i právním. Po provedení příslušné pozemkové úpravy se na „nově vzniklý“ pozemek nahlíží ve smyslu § 3 odst. 4 citovaného zákona jako na nový pozemek. Pozemek, dotčený pozemkovou úpravou, lze sice považovat za původní majetek ve smyslu církevních restitucí, ale tito původní vlastníci (žalobce) tento majetek v důsledku pozemkové úpravy pozbývají. V daném případě žalobce naopak posléze jako náhradu získal nový pozemek z vlastnictví státu, nacházející se na jiném místě, a tudíž v daném případě již došlo k saturaci jeho restitučních nároků. Žalobce navíc v rámci projednávání pozemkových úprav s těmito souhlasil (dne 9. 4. 2018) s tím, že nový pozemek parc. č. 758 budou tvořit „původní pozemky KN 349/4, KN 556 a 557/1“ a část pozemku parc. č. 349/3 (viz blíže sdělení Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hl. m. Prahu ze dne 4. 10. 2023, č. j. SPU 396703/2023/JEH, adresované soudu prvního stupně). V rámci pozemkových úprav v k. ú. Tursko pak žalobce již náhradou získal větší výměru pozemků, než v jaké mu byly dříve odňaty způsobem uvedeným v § 5 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání (o výměře 1 127 m² větší). Žalovaná navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítne a přizná žalované náhradu nákladů řízení.
3. Žalobce k odvolání žalované uvedl, že odvolání je založeno na konstrukci, že žalobce v rámci KoPÚ, prováděných v k. ú. Tursko „obdržel“ pozemky o větší výměře, než byla evidovaná výměra pozemků žalobce před zahájením těchto pozemkových úprav. Řízení o pozemkových úpravách je však správním řízením, zcela nezávislým na řízení a postupech podle zákona o majetkovém vyrovnání. Jinými slovy, provedení či neprovedení pozemkových úprav a jakýkoliv jejich výsledek nemá žádnou relevanci ve vztahu k restituci majetku dle zákona o majetkovém vyrovnání, a tedy ani ve vztahu k předmětu sporu v tomto řízení. Není pravdou, že by soud prvního stupně k tomuto argumentu v napadeném rozhodnutí nepřihlížel, naopak se s ním dostatečně vypořádává v odst. 39. svého rozsudku. Nelze dát za pravdu žalované, že žalobce obdržel v rámci pozemkových úprav více než mu náleželo, neboť je zcela běžné, že po provedení pozemkových úprav někteří vlastníci vlastní pozemky o nižší či vyšší výměře či v rozdílné bonitě půdy, než byla výměra jejich pozemků před provedení pozemkových úprav. Pozemkové úpravy jsou procesem uspořádání vlastnických vztahů a digitalizace katastrální mapy, přičemž nové uspořádání pozemků je projednáno s vlastníky a dotčenými orgány státní správy. Kritériem nového uspořádání v rámci komplexních pozemkových úprav není a nemůže být napravení historických křivd. Žalobce má za to, že žalovaná se pokouší o nezákonné rozšíření výjimek z restituce dle § 8 odst. 1 zákona o majetkovém vyrovnání, což je však nepřipustný výklad této normy, neboť tyto výjimky je nutno vykládat naopak restriktivně, jak již několikrát dovodil Ústavní soud (dále jen „ÚS“). Nesprávným, rozšiřujícím výkladem tohoto zákona ve vztahu k žalobci jako oprávněné osobě by došlo k další majetkové křivdě. Uvedený zákon sleduje primárně zmírnění následků minulých majetkových křivd s akcentem na restituci naturální. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a přiznal mu náhradu nákladů odvolacího řízení.
4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, ve smyslu ust. § 212 a § 212a o. s. ř. a zjistil, že odvolání není důvodné.
5. Předně konstatuje, že žalobce se v řízení původně domáhal nahrazení projevu vůle žalované i k dalším pozemkům v k. ú. Tursko. V této části vzal však svou žalobu zpět, a to jednak z důvodu, že o uvedených pozemcích bylo pravomocně rozhodnuto v souvisejících řízeních,

vedených u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 38 C 23/2017, 38 C 217/2016, 38 C 123/2016, 38 C 43/2016 a 38 C 61/2016, a jednak byly některé z nich, resp. jejich části žalobci vydány ve správních řízeních postupem dle zákona o majetkovém vyrovnání. Žalovaná s tímto částečným zpětvzetím žaloby souhlasila, a řízení bylo v uvedené části pravomocně zastaveno. Zároveň byla soudem prvního stupně připsána změna žaloby v souvislosti s pozemkovými úpravami. Konečným „předmětem řízení“ je tak pouze předmětný pozemek.

6. Dokazováním, provedeným soudem prvního stupně, bylo zjištěno (a mezi účastníky o tom nebylo ani sporu), že žalobce je jako právnická osoba zřízená jako součást registrované církve a náboženské společnosti oprávněnou osobou k uplatňování restitučních nároků ve smyslu ustanovení § 3 zákona o majetkovém vyrovnání. Jako taková má nárok na vydání pozemků, které náležely do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností a staly se předmětem majetkové křivdy, kterou utrpěla oprávněná osoba v rozhodném období a nebyly jí dosud vydány. Žalovaná je osobou povinnou dle § 4 zákona o majetkovém vyrovnání. Žalobce uplatnil restituční nároky řádně a včas (písemné výzvy ze dne 18. 3. 2013 a ze dne 6. 12. 2013), avšak jeho restituční nárok nebyl plně uspokojen. Pozemek parc. č. 758 v k. ú. Tursko (o výměře 2 847 m²) vznikl v rámci pozemkových reforem prováděných v roce 2018 (zahájeny dne 16. 10. 2018) ze 4 pozemků, a to pozemku parc. č. 556, 557/1, 349/4 a části pozemku parc. č. 349/3 v k. ú. Tursko (celková výměra 2 652 m²), a přešel do vlastnictví žalované. Tyto pozemky byly v původním majetku žalobce ve smyslu § 2 zákona o majetkovém vyrovnání a byly žalobci odňaty na základě restitučního důvodu dle § 5 zákona o majetkovém vyrovnání, a to v rozhodném období dle § 1 zákona o majetkovém vyrovnání. Ve vztahu k těmto původním pozemkům, rozhodoval Krajský soud v Praze ve dvou řízeních, a to v řízení vedeném pod sp. zn. 38 C 207/2016, které se týkalo mj. pozemků parc. č. 349/4 a 349/3 v k. ú. Tursko, a dále v řízení vedeném pod sp. zn. 38 C 123/2016, které se týkalo mj. pozemků parc. č. 556 a 557/1 v k. ú. Tursko. V obou případech bylo konstatováno, že žádný z uvedených pozemků není zemědělskou nemovitostí ve smyslu § 2 písm. b) zákona o majetkovém vyrovnání. Pozemek je fakticky korytem vodního toku, není a nebyl zemědělsky obhospodařován jako orná půda, louky nebo pastviny, a není nezbytný pro zemědělskou výrobu.
7. S takto zjištěným skutkovými skutkovým stavem věci se odvolací soud ztotožňuje s tím, že má svou oporu v provedeném dokazování a s tím, že nedoznal zásadní změny ani v rámci odvolacího řízení. Odvolací soud proto na toto vyličení skutkového stavu (včetně uvedené právní kvalifikace) učiněné soudem prvního stupně plně odkazuje.
8. Podle § 1 zákona o majetkovém vyrovnání tento zákon upravuje zmírnění některých majetkových křivd, které byly spáchány komunistickým režimem církvím a náboženským společnostmi, které jsou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona státem registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi podle jiného právního předpisu (dále jen „registrované církve a náboženské společnosti“), v období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 (dále jen „rozhodné období“) a vypořádání majetkových vztahů mezi státem a registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi.
9. Podle § 3 zákona o majetkovém vyrovnání oprávněnou osobou je
 - a) registrovaná církev a náboženská společnost,
 - b) právnická osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve a náboženské společnosti,
 - c) právnická osoba zřízená nebo založená za účelem podpory činnosti registrované církve a náboženské společnosti k duchovním, pastoračním, charitativním, zdravotnickým, vzdělávacím nebo administrativním účelům,
 - d) Náboženská matice,za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou křivdu v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.

10. Podle § 4 zákona o majetkovém vyrovnání povinnou osobou je
- Pozemkový fond České republiky,
 - Lesy České republiky, s. p.,
 - stát, za který jedná příslušná organizační složka státu,
 - státní příspěvková organizace, státní fond, státní podnik a jiná státní organizace,
- za podmínky, že tato osoba je oprávněna hospodařit s majetkem státu nebo vykonávat správu majetku státu, který se stal v rozhodném období předmětem majetkové křivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
11. Skutečnostmi, v jejichž důsledku došlo v rozhodném období k majetkovým křivdám, jsou mimo jiné podle § 5 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revisi první pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě (trvalé úpravě vlastnictví k zemědělské a lesní půdě).
12. Podle § 7 odst. 1 zákona o majetkovém vyrovnání povinná osoba podle § 4 písm. c) a d) vydá oprávněné osobě nemovitou věc ve vlastnictví státu, která náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností a stala se předmětem majetkové křivdy, kterou utrpěla oprávněná osoba nebo její právní předchůdce v rozhodném období v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5, pokud a) funkčně souvisela nebo souvisí s nemovitou věcí, kterou oprávněná osoba vlastní, nebo která se vydává podle tohoto zákona, nebo b) oprávněné osobě nebo jejímu právnímu předchůdci v rozhodném období sloužila k duchovním, pastoračním, charitativním, zdravotnickým, vzdělávacím nebo administrativním účelům nebo jako obydlí duchovních.
13. Podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání věc nelze vydat v případě, že se jedná o zastavěný pozemek; za zastavěný pozemek se považuje část pozemku, která byla poté, kdy se stala předmětem majetkové křivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5, zastavěna stavbou nebo částí stavby schopnou samostatného užívání, byla-li stavba zřízena v souladu se stavebním zákonem a je užívána, a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby; za zastavěný pozemek se rovněž považuje část pozemku zastavěná stavbou, která je ve vlastnictví jiné osoby než je stát nebo oprávněná osoba, a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby.
14. Podle § 10 odst. 1 zákona o majetkovém vyrovnání oprávněná osoba písemně vyzve povinnou osobu k vydání jiné věci než zemědělské nemovitosti do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti (1. 1. 2013 – *pozn. odvolacího soudu*) tohoto zákona, jinak její nárok zanikne.
15. Podle § 3 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“), pozemky ve vlastnictví státu, jejichž původním vlastníkem byly církve, náboženské řády a kongregace, se až do zápisu práv na základě listin o vydání těchto pozemků podle zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi do katastru nemovitostí vedou a řeší odděleně od ostatní půdy ve vlastnictví státu. Tyto pozemky se nepoužijí na společná zařízení jako v případě půdy ve vlastnictví státu (§ 9 odst. 17), lze však s nimi nakládat ve smyslu ustanovení § 2. Na nově vzniklé pozemky podle schváleného návrhu se nahlíží jako na původní majetek podle zvláštního právního předpisu. Tato skutečnost se za účelem vyznačení v katastru nemovitostí uvede v rozhodnutí vydávaném podle § 11 odst. 8.
16. Odvolací soud předně ve shodě se soudem prvního stupně konstatuje, že žalobce uplatnil svůj restituční nárok včas, pokud uplatnil vydání pozemků (ze kterých předmětný pozemek v rámci pozemkových úprav vznikl) jako pozemků zemědělských, byť bylo později v rámci rozhodování soudů konstatováno a zjištěno, že se o zemědělské pozemky nejedná. Soud prvního stupně

správně odkázal na nález ÚS ze dne 1. 6. 2020, sp. zn. II. ÚS 3845/19, který se touto problematikou zabývá.

17. Odvolací soud dále odkazuje na správné právní závěry soudu prvního stupně včetně citované judikatury, vyjádřené v podrobném odůvodnění jeho rozsudku, konkrétně v odstavci 35. až 40., se kterými se plně ztotožňuje.
18. Jak již bylo konstatováno, mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že jsou zásadně splněny veškeré předpoklady pro vyhovění žalobě, tj. že žalobce je oprávněnou osobou a žalovaná povinnou osobou dle § 3 a § 4 zákona o majetkovém vyrovnání, když v rozhodném období dle § 1 zákona o majetkovém vyrovnání (25. 2. 1948 až 1. 1. 1990) nastala skutečnost, v jejímž důsledku došlo k majetkové křivdě ve smyslu ust. § 5 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání. Předmětný pozemek vznikl v rámci pozemkových úprav z pozemků, které byly v původním majetku žalobce (§ 2 zákona o majetkovém vyrovnání) a byly mu bez náhrady odňaty. Nejedná se o zemědělské pozemky ani pozemky, které by nebylo možné vydat ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání. Není sporu ani o tom, že žalobce vyzval povinnou osobu k vydání uvedených pozemků řádně a včas dle § 10 odst. 1 zákona o majetkovém vyrovnání.
19. Jediný a zásadní spor mezi účastníky spočíval v náhledu na pozemkové úpravy v souvislosti s postupem dle zákona o majetkovém vyrovnání.
20. V tomto směru se odvolací soud plně ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, uvedenými v odst. 39. odůvodnění napadeného rozsudku, jakož i s argumentací žalobce, uvedenou v jeho vyjádření k odvolání žalované (viz shora). Zdůrazňuje, že jde o dvě samostatná řízení, na sobě nezávislá. Každé z uvedených řízení má svoje kritéria a podmínky. Naplnění těchto kritérií v rámci (správního) řízení o pozemkových úpravách náleží do posouzení správního orgánu. Splnění podmínek zákona o majetkovém vyrovnání pak v projednávané věci na posouzení soudu. Je nepochybné, že žalobce vlastnil pozemky, z nichž předmětný pozemek v rámci pozemkových úprav vznikl, a tyto pozemky mu byly odebrány bez náhrady způsobem uvedeným v § 5 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání. Pozdější pozemkové úpravy na tuto skutečnost nemají žádný vliv. Ostatně i ust. § 3 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách stanoví, že na nově vzniklý pozemek se nahlíží jako na původní majetek podle zvláštního právního předpisu, kterým je právě zákon o majetkovém vyrovnání. Výjimka, stanovená v rozhodnutí NS ze dne 11. 7. 2023, sp. zn. 28 Cdo 1105/2023, není případem, který by byl řešen v projednávané věci.
21. Ze všech shora uvedených důvodů má i odvolací soud za to, že jsou splněny veškeré zákonné předpoklady dle zákona o majetkovém vyrovnání k tomu, aby byla žaloba posouzena jako důvodná.
22. Soud prvního stupně proto rozhodl správně, pokud žalobě výrokem I. vyhověl.
23. Pokud jde o náklady řízení před soudem prvního stupně, soud prvního stupně správně postupoval dle § 142 odst. 1 o. s. ř. (odvolací soud doplňuje, že ve spojení s § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř.), když žalobce byl v řízení plně úspěšný a zároveň mu nelze přičíst zavinění na částečném zastavení řízení v případě zpětvzetí žaloby ohledně vydání dalších původně žalovaných pozemků, o kterých bylo v mezidobí rozhodnuto v rámci jiných soudních řízení.
24. Nesprávně však stanovil výši náhrady nákladů řízení žalobce. Ty tvoří odměna právního zástupce žalobce dle § 9 odst. 3 písm. b) ve spojení § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění (dále jen „AT“), tj. 2 500 Kč za úkon, a to za celkem 9 a 1/2 úkonu právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, vyjádření ze dne 30. 1. 2017, vyjádření ze dne 1. 8. 2017, podání – částečné zpětvzetí žaloby a změna žaloby ze dne 12. 7. 2022, doplnění tvrzení ze dne 17. 4. 2023 k výzvě soudu prvního stupně, účast při jednání soudu prvního stupně dne 28. 3. 2017, 12. 10. 2017 a 2. 11. 2023, a účast při vyhlášení rozsudku soudem prvního stupně dne

16. 11. 2023 – zde odměna ve výši $\frac{1}{2}$ dle § 11 odst. 2 písm. f) AT), tj. 23 750 Kč. Dále je tvoří 10 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, tj. 3 000 Kč, a 21 % DPH z částky 26 750 Kč ve výši 5 617,50 Kč, celkem tedy 32 368 Kč po zaokrouhlení. Dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. soud prvního stupně správně rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce žalobce, který je advokátem.
25. Ze všech těchto důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu prvního změnil ve výroku II. dle § 220 odst. 1 o. s. ř. pouze co do výše přiznaných nákladů řízení (správně 32 368 Kč), jinak jej v tomto výroku a ve výroku I. jako věcně správný podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil (viz výrok I. tohoto rozsudku).
26. Pokud jde o náklady odvolacího řízení, v tomto stádiu řízení byl procesně plně úspěšný žalobce. Má tedy podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. právo na plnou náhradu nákladů odvolacího řízení proti žalované. Tyto náklady pak tvoří odměna za 2 úkony právní služby po 2 500 Kč (vyjádření k odvolání žalobce, účast u jednání odvolacího soudu dne 30. 4. 2024), tj. 5 000 Kč, 2 režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, tj. 600 Kč, a 21 % DPH z částky 5 600 Kč v částce 1 176 Kč, celkem tedy 6 776 Kč. Lhůta k plnění byla stanovena na tři dny dle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. a platební místo bylo dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. určeno k rukám právního zástupce žalobce, který je advokátem (viz výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu Praha-západ. Dovolání je přípustné v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Nebude-li povinnost tímto rozsudkem stanovená splněna dobrovolně a v určené lhůtě, lze se jejího splnění domáhat návrhem na soudní výkon rozhodnutí anebo u soudního exekutora návrhem na exekuci.

Praha dne 30. dubna 2024

JUDr. Renáta Lukešová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Řáhová